

старото вино; азъ казахъ да му залѣпатъ и канелките и отдишалото.

— Е, за мене ти щешъ да развалишъ законѣтъ; азъ та мола да ми дадешъ само единъ бардачецъ.

— Нито половина; не мога да ти дамъ ни драмъ.

— Ти, свате, знай, че азъ не ща да пия ново вино; азъ не обичамъ новите вина; напиши си ти това на челото . . .

— Азъ та не мола да го пиешъ, казалъ дѣдо Либенъ съ такава усмивка, която приличала на молния и която предвѣщала свѣткавици, гърмотевици и силна буря.

— А азъ не ща да пия ново вино, и свършена работа; вашето ново вино е такавъ ургутъ, такава мѣтеница, която пиятъ само копачете и до бичетата. Последнята дума била твърде любима за Хаджи Генча; съ нея той наричалъ